

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 568/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 czerwca 2022 roku w sprawie II K 812/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
#na korzyść #na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zostaną one rozpoznane łącznie:</p> <p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zeznań świadków A. N. i R. J. poprzez 	<p>#zasadny</p> <p>#częściowo zasadny</p> <p>#niezasadny</p>	

przyznanie im wiary i uznania ich za pełnowartościowe dowody, podczas gdy zestawienie zeznań pokrzywdzonych z materiałem zgromadzonym w sprawie, w szczególności w postaci sporządzonych przez funkcjonariuszy notatek urzędowych oraz protokołów z przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego, jak i możliwość wspólnego ustalenia przebiegu zdarzenia, obciążającego oskarżonego i umniejszającego znaczenia własnego zachowania, w tym zastosowania nieadekwatnych środków przymusu bezpośredniego, prowadzi do wniosku, że zeznaniom tym, nawet złożonym na rozprawie przed sądem I instancji, nie można nadać przymiotu wiarygodności, w szczególności że świadkowie zainteresowani byli przedstawieniem korzystnej dla siebie wersji zdarzeń, uzasadniającej przeprowadzenie wobec oskarżonego interwencji,

zastosowania środków przymusu bezpośredniego, jak i faktu zatrzymania oskarżonego, w tym:

- przyznanie wiarygodności zeznaniom A. N. w zakresie w jakim świadek wskazał, że P. J. uderzył aspiranta A. N. w rękę zrywając mu łańcuszek z szyi, na którym była zawieszona legitymacja, podczas gdy pozostały materiał dowodowy nie potwierdza tychże twierdzeń, w szczególności nie potwierdzają powyższego zeznania świadka R. J., który nie był naocznym świadkiem takiego zachowania, ponieważ stał za aspirantem A. N., co świadek R. J. potwierdził w trakcie zeznań na rozprawie w dniu 10 maja 2022 roku podając „ja samego momentu zdarzenia z łańcuszkiem nie widziałem, bo stałem za plecami kolegi”, tym samym brak jest dowodu potwierdzającego zeznania świadka A. N., co mogłoby świadczyć o niebudzącym wątpliwości

ustaleniu powołanej okoliczności;

- w zakresie w jakim sąd przy ocenie dowodów z zeznań świadków A. N. oraz R. J. nie uwzględnił faktu, że świadkowie pracując razem, wspólnie podejmując czynności wobec P. J. mieli możliwość ustalenia wersji przebiegu interwencji, w szczególności mając na względzie zastosowanie wobec P. J. środków przymusu bezpośredniego, których zastosowanie od początku oskarżony uznawał za bezzasadne,

- zeznań świadka M. J. poprzez nieuwzględnienie ich przy ustalaniu faktów, podczas gdy pomimo nie bycia naocznym świadkiem przebiegu zdarzenia, świadek ten przedstawił okoliczności towarzyszące wezwaniu przez świadka W. K. (1) w dniu 17 września 2021 roku do miejsca zamieszkania funkcjonariuszy policji, uprzedzenia

świadka W. K. (1) do świadka M. J., jak i jej syna P. J., relacji P. J. z przebiegu zdarzenia, faktu że P. J. niezwłocznie po opuszczeniu komisariatu policji udał się do przebywającej w G. matki, w konsekwencji zeznania świadka M. J. winny zostać potraktowane jako pełnowartościowy dowód, mający w sprawie znaczenie, na podstawie którego sąd I instancji winien ustalić fakty,

- wyjaśnień oskarżonego P. J. poprzez stwierdzenie przez sąd I instancji, że wyjaśnienia te nie zasługują na przymiot wiarygodności, w sytuacji w której:

- wyjaśnienia te przedstawiają przebieg zdarzenia z perspektywy P. J., który przebywając we własnym domu został bezpodstawnie zatrzymany przez świadka A. N. i R. J.,

- sąd I instancji całkowicie pominął stan faktyczny przedstawiony przez oskarżonego, w

szczególności
zaniechał
zestawienia jego
przebiegu z wersją
przedstawioną przez
pozostałych
świadków,

- sąd I instancji
pominął fakt, że P. J.
nie miał możliwości
potwierdzenia przez
inne osoby
przebiegu zdarzeń
przez niego
przedstawionych, w
szczególności w
mieszkaniu nie było
innych osób poza:

oskarżonym, który
swoim zachowaniem
nie dał
funkcjonariuszom
policji żadnych
podstaw do
zastosowania wobec
niego środków
przymusu
bezpośredniego oraz
jego zatrzymania,
a do eskalacji
sytuacji doszło w
ocenie oskarżonego
przez niewłaściwą
ocenę sytuacji, w
momencie w którym
sięgał on po
dokumenty
znajdujące się na
szafce przy
świadkach A. N.
oraz R. J., przez
co zmuszony był
wychylić się w stronę
funkcjonariuszy;

świadkami A. N.
oraz R. J., którzy
bezpodstawnie

zastosowali w
stosunku do
oskarżonego środki
przymusu
bezpośredniego oraz
dokonali jego
zatrzymania,
pomimo że
oskarżony swoim
zachowaniem nie dał
do tego podstaw;

świadkiem W. (...),
która znajdując się
w innym pokoju,
mając ograniczoną
możliwość słyszenia
oraz widzenia nie
mogła potwierdzić
żadnej z wersji
zdarzeń,
jednocześnie będąc
osobą co do
oskarżonego
uprzedzoną, co
potwierdziły
zeznania świadka
M. J. złożone na
rozprawie w dniu 14
czerwca 2022 roku;

- dowodu z
raportu historii
działania, protokołu
ogłędzin polegające
na ustaleniu na ich
podstawie przebiegu
zdarzenia, podczas
gdy na podstawie
tych dowodów nie
ma możliwości
odtworzenia
przebiegu zdarzenia
od momentu
pojawienia się w
mieszkaniu P. J.
świadków A. N. oraz
R. J.;

w konsekwencji powyższego Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych niżej opisanych oraz doszedł do błędnego przekonania, że dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu uzasadniają stwierdzenie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisów art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 kk

b) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego i dokonywaniu oceny dowodów, pomimo dopuszczenia na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. dowodów z:

- notatek urzędowych (k. 1, 3) z przebiegu interwencji świadków A. N. i R. J., w konsekwencji niezestawienie ich z protokołem przesłuchania świadków z postępowania przygotowawczego, a w konsekwencji nieujawnienie, że treść notatek

urzędowych jest tożsama z treścią protokołu przesłuchania świadków w postępowaniu przygotowawczym,

* protokołu zatrzymania (k. 2, 37-38), w konsekwencji pominięcia przy ocenie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności faktu braku podpisania protokołu przez P. J., co oznacza że oskarżony od początku nie zgadzał się z podstawą podjęcia przez świadków A. N. i R. J., a także przebiegu podjętych wobec niego czynności, co winno prowadzić do stwierdzenia, że zeznaniom świadków A. N. i R. J. w zakresie podstaw podjęcia interwencji, środków przymusu bezpośredniego oraz zatrzymania oskarżonego, nie można bezrefleksyjnie przypisać przymiotu wiarygodności jedynie dlatego, że funkcjonariuszy było dwóch, a P. J. jeden,

• karty informacyjnej (k. 35-36), opinii

sądowo – lekarskiej (k. 56), podczas gdy dokonanie oceny przedstawionych dowodów i ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego doprowadziłoby do stwierdzenia, że obrażenia jakich oskarżony P. J. doznał w wyniku interwencji świadka A. N. i świadka R. J. mogły powstać w stanie faktycznym opisanym przez P. J., co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wniosku, że wyjaśnieniom oskarżonego oraz świadka M. J. należałoby nadać większy przymiot wiarygodności oraz zaistniała podstawa do zakwestionowania wiarygodności dowodu z zeznań świadków funkcjonariuszy policji,

- postanowienia o rozpoznaniu zażalenia na decyzję i czynności innego niż prokurator organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze (k. 101-102) oraz postanowienia o nieuwzględnieniu zażalenia na zatrzymanie (k.

104-106), które pomimo nieuwzględnienia przez właściwe organy postępowania złożonych zażaleń na zatrzymanie P. J., w niniejszym postępowaniu świadczą o tym, że oskarżony od początku kwestionował podstawę podjęcia wobec niego czynności przez świadków A. N. i R. J., a także od początku przedstawiał jeden stan faktyczny obejmujący przebieg zdarzenia z dnia 17 września 2021 roku;

w konsekwencji powyższego Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych niżej opisanych oraz doszedł do błędnego przekonania, że ocenione przez sąd I instancji dowody są wiarygodne i pozwalają na ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 17 września 2021 roku, podczas gdy ich ocena i ustalenie okoliczności także na podstawie ww. dowodów doprowadziłoby do przekonania, że dowodom z zeznań

świadków A. N. i R. J. nie można przyznać przymiotu wiarygodności, a brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisów art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

c) art. 177 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. polegającą na pominięciu dowodu z zeznań świadka A. A. zgłoszonego przez obrońcę oskarżonego, jako że okoliczności na jakie zgłoszony został ww. dowód, nie dotyczą zdarzenia objętego czynem zarzucanym oskarżonemu, w sytuacji w której pomimo, że świadek nie był naocznym świadkiem zdarzenia z dnia 17 września 2021 roku, widział P. J. po jego zwolnieniu po zatrzymaniu, ponadto okoliczności na jakie miał zeznawać, takie jak charakter oskarżonego P. J., w tym nieprzejawiania agresji ze strony oskarżonego, uczestnictwa oskarżonego w strajkach, jak i kontakty

oskarżonego z policją, są istotne dla ustalenia czy zeznaniom świadka A. N. i świadka R. J. należało przyznać przymiot wiarygodności bez pogłębionej refleksji w oparciu o inny materiał dowodowy, a wyjaśnieniom oskarżonego P. J. należało wiarygodności odmówić;

w konsekwencji powyższego Sąd I instancji doszedł do błędnego przekonania, że dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu uzasadniają stwierdzenie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisów art. 226 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, podczas gdy dowolna ocena dowodów jak i pominięcie części dowodów z dokumentów oraz odmowa przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. A. nie może stanowić podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów, w

konsekwencji sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy w całości, doszedłby do przekonania, że brak jest podstaw do uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów zabronionych

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez niewłaściwe ustalenie, że:

a) przybyli na interwencję nieumundurowani funkcjonariusze policji przedstawili się oskarżonemu podając swoje stopnie, imiona, nazwiska oraz jednostkę policji, cel przyjazdu w sytuacji, w której to oskarżony po wkroczeniu funkcjonariuszy do zajmowanego przez niego pokoju poprosił funkcjonariuszy o wylegitymowanie się, w tym podanie numerów legitymacji służbowych,

b) oskarżony miał uderzyć świadka A. N. w dłoń, co

miało spowodować zerwanie łańcuszka znajdującego się na szyi ww. świadka, na którym zawieszona była jego legitymacja, w sytuacji gdy właściwe ustalenie przez sąd I instancji stanu faktycznego doprowadziłoby do stwierdzenia, że oskarżony nie podjął wobec funkcjonariusza czynności jakie mu się zarzuca, a legitymacja została stracona przez samego świadka A. N., który bezpodstawnie rzucił się na oskarżonego zadając mu ciosy,

c) oskarżony próbował wypchnąć znajdującego się przed nim funkcjonariusza A. N. z pokoju, szarpać miał go za bluzę, a także miał krzyczeć pod adresem A. N. i R. J. wyzwiska, podczas gdy właściwie ustalony stan faktyczny wskazywałby, że do ww. nie doszło, a źródłem agresji było zachowanie funkcjonariuszy policji podejmujących wobec oskarżonego

bezzasadnie
czynności,

d) zachowanie P. J. miało uzasadniać zastosowanie wobec niego środków przymusu bezpośredniego poprzez zastosowanie chwytów obezwładniających oraz kajdanek założonych na ręce trzymane z tyłu, przy czym oskarżony miał się wyrywać oraz krzyczeć pod adresem funkcjonariuszy wyzwiska w sytuacji, w której wołał on o pomoc w związku z bezzasadnym zastosowaniem wobec niego przez świadków A. N. i R. J. środków przymusu bezpośredniego i zatrzymania go,

e) P. J. miał odmówić badania lekarskiego po przewiezieniu go do K. przy ulicy (...) w P., w sytuacji w której wobec obrażeń jakich doznał w wyniku zachowania funkcjonariuszy policji musiał samodzielnie udać się do lekarza celem wykonania badań oraz weryfikacji czy nie doszło do

poważnych urazów
spowodowanych
bezzasadną
interwencją;

w konsekwencji
powyższych błędów
w ustaleniach
faktycznych Sąd I
instancji doszedł do
błędnego
przekonania, że
oskarżony swoim
zachowaniem
wypełnił dyspozycję
przepisów art. 226 §
1 k.k. w zw. z art. 222
§ 1 k.k. w zw. z art. 11
§ 2 kk, podczas gdy
właściwie ustalony
stan faktyczny
doprowadziłby do
ustalenia, że:

- P. J. widząc funkcjonariuszy policji przedstawił się imieniem i nazwiskiem, i poinformował, że jest uprawniony do przebywania w mieszkaniu,

- oskarżony poprosił funkcjonariuszy o przedstawienie legitymacji, co uczyniono, jednak wbrew prośbie P. J. nie pokazano mu prolongaty legitymacji, przy czym jeden z funkcjonariuszy Policji poinformował oskarżonego, że to on jest od zadawania

pytań i zażądał od P. J. dokumentów,

- P. J. aby mógł przedstawić dokumenty na żądanie funkcjonariusza musiał podnieść się z zajmowanego na łóżku miejsca, przy czym stojąc w niewielkim pomieszczeniu, zajmowanym razem z matką, sięgnął lewą ręką na półkę, na której znajdowały się jego dokumenty, w momencie sięgania po dokumenty jeden z funkcjonariuszy policji zastosował wobec niego przemoc i kopnął go w krocze,

- P. J. nie miał możliwości swobodnych manewrów oraz zachowania bezpiecznej odległości od funkcjonariuszy A. N. i R. J., ze względu na niewielką powierzchnię pokoju,

- w wyniku zastosowania wobec oskarżonego przez funkcjonariusza ciosu, ten przewrócił się na stojące w pokoju łóżko, następnie obaj funkcjonariusze A.

N. i R. J. rzucili się na oskarżonego, tak że pierwszy z funkcjonariuszy przyciskał krocze oskarżonego, a kolaniem jego rękę, a drugi z funkcjonariuszy przyciskał klatkę piersiową oskarżonego i jego drugą rękę,

- podczas okładania oskarżonego pięściami legitymacja służbowa funkcjonariusza pod wpływem siły funkcjonariusza Policji zerwała się, po czym funkcjonariusz ten zwrócił się do drugiego, że „w tym momencie to zniewaga policjanta i naruszenie nietykalności funkcjonariusza”, podczas powyższego jeden funkcjonariusz policji wykręcał mu rękę, a drugi przyciskał kolaniem szyję w okolicy grdyki,

- oskarżony krzyknął, że ten funkcjonariusz go udusi, ponieważ nie mógł złapać oddechu,

- w momencie, w którym oskarżony

miał już założone kajdanki na ręce trzymane z tyłu, funkcjonariusze zaczęli go kopać po genitaliach i odbycie,

- oskarżony został przewieziony w podkoszulce, spodniach i skarpetach na Komendę Miejską Policji w P. bez odpowiedniego ubrania i obuwia,

- u oskarżonego w konsekwencji działań świadka A. N. i świadka R. J. stwierdzono sińce głowy, kończyn górnych, tułowia, prawej kończyny dolnej, stłuczenie głowy i lewej kończyny górnej, otarcia naskórka głowy, kończyn górnych i lewej kończyny dolnej, oskarżony ponadto przeżył wstrząśnienie mózgu;

w konsekwencji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd I instancji doszedłby do przekonania, że brak jest podstaw do uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu

	czynów zabronionych			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Analizując zarówno zgromadzone w przedmiotowej sprawie dowody, jak i pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w których to sąd rejonowy wskazał dlaczego dał wiarę jednym dowodom, odmawiając jej innym, należało dojść do przekonania, że sąd ten zgromadził kompletny materiał dowodowy i na jego podstawie prawidłowo ustalił stan faktyczny, wyprowadził trafne wnioski w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego P. J. w zakresie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada</p>				

prawidłowości logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Krytyka odwoławcza aby była skuteczna musi wykazać zatem usterki rozumowania sądu wydającego zaskarżony wyrok, prowadzące do powstania błędnych ustaleń faktycznych. Tymczasem uchycień takowych sąd rejonowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy się nie dopuścił.

Ocena podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, odnoszącej się do oceny dowodów i mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w świetle dowodów zgromadzonych w postępowaniu, analizowanych w ich całości i wzajemnym powiązaniu, prowadzić musiała do wniosku o bezzasadności wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego środka odwoławczego.

Zeznania funkcjonariuszy Policji A. N. i R. J. stwarzały jednoznaczną podstawę do wnioskowania o winie i sprawstwie oskarżonego P. J. w zakresie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa. Choć ich wersja wydarzeń w zasadniczy sposób różniła się od prezentowanej przez oskarżonego, to jednak zasługiwała na przymiot wiarygodnej.

Wymienieni w sposób zbieżny, rzeczowy i konsekwentny opisali sekwencję zdarzeń następujących po sobie w toku przeprowadzanej interwencji i uczynili to w sposób bardziej racjonalny od oskarżonego, zarówno w odniesieniu do jej przyczyn, przebiegu poszczególnych czynności i ich zakończenia.

Wsparciem dowodowym ich relacji jest nagranie z rejestratora rozmów przychodzących do Centrum Powiadamiania Ratunkowego w Ł.

i jego oględziny, wskazujące na zaistnienie podstaw do wizytowania miejsca zamieszkania 98 letniej wzywającej pomocy kobiety. Obaj wymienieni podali, iż podjęli interwencję po telefonicznym zawiadomieniu W. K. (1) - babki oskarżonego, z którego wynikało że w jej mieszkaniu przebywa obca osoba, która mimo jej wielokrotnych próśb o przedstawienie się, nie uczyniła tego i swoim lekceważącym zachowaniem wzbudziła w niej zaniepokojenie i strach. Po przybyciu na miejsce interwencji, zostali zaprowadzeni przez zgłaszającą do pokoju, w którym miał przebywać ów osobnik, którym okazał się oskarżony. Przedstawili się wymienionemu i poprosili go o podanie danych osobowych lub okazanie dokumentu tożsamości, co tenże zignorował (podobnie jak uprzednio zaniepokojoną staruszkę) żądając

natomiast okazania przez policjantów legitymacji służbowych. Kiedy A. N. zbliżył się do oskarżonego aby okazać mu dokument, ten uderzył wymienionego w dłoń, powodując jednoczesne zerwanie łańcuszka, na którym był on zawieszony, a następnie podjął próbę wypchnięcia policjanta z pokoju, szarpiąc go za bluzę oraz kierował pod adresem obu interweniujących znieważające wypowiedzi, okazując tym samym swoją dezaprobatę dla wykonywanych przez nich czynności. Z związku z tym, że oskarżony okazywał słowną i fizyczną agresję oraz nie chciał się podporządkować wydawanym mu poleceniom, interweniujący podjęli decyzję o jego zatrzymaniu, co też wiązało się z zastosowaniem wobec niego środków przymusu bezpośredniego w postaci chwytów obezwładniających w celu nałożenia kajdanek na ręce, na co wymieniony zareagował

szarpaniem się i
zniewagami.

Zgodne z wiedzą
i doświadczeniem
życiowym jest
ustalenie dokonane
przez sąd pierwszej
instancji, że to
właśnie oskarżony
zachowywał się
agresywnie wobec
interweniujących
funkcjonariuszy, a
nie odwrotnie.
Wszak użycie przez
tych ostatnich siły
fizycznej w postaci
środków przymusu
bezpośredniego nie
miałoby żadnego
logicznego
uzasadnienia wobec
osoby uległej,
stosującej się do
wydawanych jej
poleceń i
prezentującej
postawę zgodną
z prawem. Gdyby
oskarżony
przedstawił się
policjantom czy też
okazał dokument
tożsamości i
spokojnie, bez
agresji werbalnej i
fizycznej, wyjaśnił
ignorancję wobec
babki, nie byłoby z
pewnością powodów
do dokonania
zatrzymania jego
osoby, nie
zaistniałaby
potrzeba stosowania
środków przymusu
bezpośredniego i nie
odniósłby
negatywnych

skutków w zakresie zdrowia, a co najważniejsze w kontekście przedmiotowego procesu, brak byłoby faktycznych podstaw do stawiania mu zarzutów znieważenia funkcjonariuszy publicznych i naruszenia nietykalności cielesnej jednego z nich.

Podkreślenia poza tym wymaga, że wymienieni policjanci nie mieli uzasadnionego powodu, by składać zeznania nieprawdziwe i tym samym bezpodstawnie obciążać P. J.. Jako osoby dla niego obce i jednocześnie stróże prawa powołani do ochrony porządku publicznego, nie mieli żadnego interesu w tym, żeby kreować rzeczywistość w sposób dla oskarżonego niekorzystny. Zachowanie takie mogłoby wszak nieść za sobą szereg negatywnych dla nich konsekwencji, chociażby w postaci wydalenia ze służby. W dodatku relacje policjantów w zakresie przyjętej

przez oskarżonego postawy podczas dokonywanej przez wymienionych interwencji, znajdują pośrednie potwierdzenie w zeznaniach W. K. (1), w których to wymieniona przyznała, że podsądny uprzednio zachowywał się agresywnie wobec jej osoby .

Ustaień sądu pierwszej instancji dokonanych na podstawie relacji procesowych policjantów nie podważają zeznania M. J. – matki oskarżonego. Wymieniona nie była świadkiem inkryminowanego zdarzenia, z związku z czym nie mogła mieć wiadomości, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Poza tym jako osoba najbliższa miała oczywisty interes w zeznawaniu na korzyść oskarżonego, gdyż była zainteresowana uwolnieniem syna od odpowiedzialności za zarzucane mu czyny. Jej zainteresowanie rozstrzygnięciem sprawy na korzyść oskarżonego dawało

się dostrzec na rozprawie głównej, gdy ewidentnie starała się wesprzeć jego wersję, zarzucając nawet swojej matce W. K. (2), że jest osobą uprzedzoną do wnuka i złośliwie doprowadziła do interwencji Policji, żeby mu dokuczyć. Przy czym zauważenia wymaga, że W. K. (2) nie wezwała Policji przeciwko wnukowi, ani nie obciążała go w złożonych zeznaniach.

Zawiadomiła Policję ze strachu przed doznaniem krzywdy ze strony osobnika przebywającego w jej mieszkaniu, którego się obawiała, zważywszy że tenże nie reagował na wielokrotne wezwania do odpowiedzi, zmierzające do ustalenia kim jest.

Ustaleń sądu rejonowego nie podważa również okoliczność, że po interwencji z dnia 17 września 2021 roku, oskarżony posiadał obrażenia ciała stwierdzone w sporządzonej na jego zlecenie prywatnej opinii sądowo - lekarskiej, wydanej w dniu 21 września

2021 roku. W tym kontekście nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż oskarżony w dniu zdarzenia nie powiadomił funkcjonariuszy o doznaniu jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu ani nie zażądał konsultacji medycznej przed osadzeniem w (...). Zresztą funkcjonariusze nie mieli żadnych powodów aby potraktować podsądnego w sposób przez niego przedstawiony. Zważając na dynamiczny przebieg zdarzenia oraz na fakt stawiania przez oskarżonego czynnego oporu wobec działań funkcjonariuszy – szarpanie, wyrywanie się, upadek z jednym z nich na łóżko, wysoce prawdopodobnym jest, że do powstania obrażeń na ciele wymienionego doszło właśnie w wyniku udaremnienia policjantom wylegitymowania jego osoby i dokonywania czynności jego zatrzymania.

<p>Sąd rejonowy zasadnie nie uwzględnił wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka A. A., gdyż nie miał on wiedzy w kwestii przebiegu interwencji z dnia 17 września 2021 roku, ponieważ nie był naocznym świadkiem tego zdarzenia, a okoliczności o których miałby zeznawać nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.</p> <p>W związku z przytoczonymi wyżej okolicznościami nie było podstaw do uwzględnienia zarzutów wywiedzionej skargi apelacyjnej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. J. od zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd rejonowy nie dopusił się obrazy		

<p>przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia merytorycznego, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do jego zdyskwalifikowania.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i</p>	

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art.439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	#art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Zgodnie z dyspozycją art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk obciążono oskarżonego P. J. kosztami postępowania odwoławczego, albowiem nie została uwzględniona apelacja wniesiona wyłącznie w jego interesie. Na zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze składa się opłata w wysokości 300 złotych, stosownie do art. 3 ust. 1 zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. – Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm. – o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki w	

	wysokości 20 złotych, stosownie do § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. z 2013 r. poz. 663).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 czerwca 2022 roku w sprawie II K 812/21		
0.1.1.3.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2.Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k.– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k.– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art.439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana